The Gleaner

Vol 23 (2001)

In Memoriam of Alkis Angelou

**Βαρνάβας ο Κύπριος και η πυρκαγιά του 1696
στην Κωνσταντινούπολη**

Μάχη Παϊζη-Αποστολοπούλου

doi: [10.12681/er.153](https://doi.org/10.12681/er.153)

To cite this article:

Παϊζη-Αποστολοπούλου Μ. (2001). Βαρνάβας ο Κύπριος και η πυρκαγιά του 1696 στην Κωνσταντινούπολη. *The Gleaner*, 23, 19-34. <https://doi.org/10.12681/er.153>

ΒΑΡΝΑΒΑΣ Ο ΚΥΠΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΟΥ 1696 ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΕΚΤΕΝΕΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑ τοῦ τέλους τοῦ 17ου αἰῶνα, στὸ ὁποῖο περιγράφεται μιὰ πυρκαγιά ποὺ κατέστρεψε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1696 μιὰ μεγάλη καὶ πλούσια συνοικία τῆς Κωνσταντινούπολης, τὸν Γαλατᾶ, ἦταν ὡς σήμερα γνωστὰ μερικὰ μόνον ἀποσπάσματα. Στὴ μελέτη αὐτὴ θὰ δώσουμε τὸ στιχούργημα στὴν πλήρη του μορφή —καθὼς ἐντοπίσαμε τὸ χειρόγραφο ποὺ σώζει τὸ ἔργο— καὶ θὰ παρουσιάσουμε τὰ στοιχεῖα ποὺ συνάγουμε γιὰ τὸ δημιουργό του καὶ γιὰ τὸ γεγονὸς ποὺ περιγράφει.

Τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγή τοῦ στιχουργοῦ τὰ γνωρίζουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο, καθὼς τὰ παραθέτει στὸ ποίημά του:

*Τελείωσεν ἡ ἑήγησις, τοῦ Γαλατᾶ ῥιμάδα,
κ' ἐκεῖνος ποῦ τὴν εὗγαλεν, τὸν λέγουσιν Βαρνάβα.
Εἰς τὴν πατρίδα Κύπριος...*

Τὸ γεγονὸς ποὺ περιγράφει τὸ μνηολογεῖ ὁ ἴδιος:

*Σαββάτον ξημερώνοντας, ἑκοσιπέντ' Ἀπριλλίου
δυσὲς μέραις ὑστερώτερα τ' ἁγίου Γεωργίου*

καὶ ὁ τρόπος ποὺ τὸ διηγεῖται δείχνει πὼς ὅχι μόνον ἦταν αὐτόπτης μάρτυρας τῆς πυρκαγιᾶς, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἦταν ἀκόμα νωπὲς οἱ εἰκόνες.

Δὲν εἶναι γνωστὸ ἄλλο πόνημα τοῦ Βαρνάβα τοῦ Κυπρίου καὶ ἡ «τοῦ Γαλατᾶ ῥιμάδα» δὲν στάθηκε, φαίνεται, ἱκανὴ νὰ τὸν ἐντάξει στοὺς λογίους τῆς Τουρκοκρατίας: τὸ ὄνομά του δὲν θὰ τὸ συναντήσουμε σὲ καμιὰ ἀπὸ τίς ἀναγραφὰς ποὺ συντάχθηκαν τὸν 18ο καὶ 19ο αἰῶνα. Δὲν τὸν συναντοῦμε οὔτε στὴν «Ἐπιτετμημένην ἐπαρίθμησιν» τοῦ Δημητρίου Προκοπίου Πάμπερη, ποὺ συντάχθηκε κοντὰ στὰ χρόνια ποὺ ἔζησε ὁ Βαρνάβας, οὔτε στὸ Συμπλήρωμα τῆς πιὸ πάνω ἀπαρίθμησης ποὺ συνέθεσε ὁ Καλλίνικος Γ'. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος Ζαβίρας τὸν ἀγνόησε στὴν «Ἱστορίαν τῶν πεπαιδευμένων Ἑλλήνων» ποὺ συγκρότησε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Σάθας στὴ *Νεοελληνικὴ Φιλολογία* του. Τὸν Βαρνάβα δὲν θὰ τὸν συναν-

τήσουμε ούτε σὲ ἀνάλογα ἔργα τοῦ 20οῦ αἰώνα, μολονότι ὁ Μ. Γεδεὼν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνα δημοσίευσε τὰ ἀποσπάσματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε λόγος πιὸ πάνω.¹ Δὲν τὸν μνημονεύουν οὔτε κἀν οἱ ἱστορικοὶ τῆς «κυπριακῆς λογιόσυνης».²

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἱστοριογράφοι ἀγνόησαν τὸν Βαρνάβα, μολονότι μὲ τὸ ἔργο του διασώζει, καὶ μάλιστα μὲ λεπτομέρειες, τὴν ἐνθύμηση ἑνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος, μιᾶς πυρκαγιᾶς ἣ ὁποία πολὺ λίγο εἶναι γνωστὴ στοὺς μελετητές.³ Ἡ ἀφορμὴ τῆς δικῆς μου ἐνασχόλησης μὲ τὸ στιχοῦργημα καὶ τὸ συγγραφέα του ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι ἐντόπισα τὸ μοναδικό, ὅσο γνωρίζω, χειρόγραφο ποὺ παραδίδει τὸ ἔργο.

Πρόκειται γιὰ ἓναν χειρόγραφο κώδικα συγκροτημένον στὸ β' μισὸ τοῦ 18ου αἰώνα, ποὺ σήμερα φυλάσσεται, ὡς olim Κουρίλα 5, στὸ Σπουδαστήριον Ἱστορίας Νεότερων Χρόνων τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων.

1. Γιὰ τὴ συμβολὴ τοῦ Γεδεὼν βλ. πιὸ κάτω στὸ κείμενο σ. 26 κέ.

2. Βλ. γιὰ παράδειγμα Ἀθ. Α. Σακελλαρίου, *Τὰ Κυπριακά, ἤτοι Γεωγραφία, Ἱστορία καὶ Γλῶσσα τῆς νήσου Κύπρου*, τ. 1-2, Ἀθήνα 1891, σ. 790-795, ὅπου «Οἱ κατὰ τὸν Μεσαίωνα Κύπριοι Συγγραφεῖς» καὶ Λοῖζος Φιλίππου, *Τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐν Κύπρῳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας, 1571-1878*, τ. 2, Λευκωσία 1930. Μοναδική, ὅσο γνωρίζω, ἐξαίρεση ἀποτελεῖ ὁ Τρύφων Εὐαγγελίδης, ὁ ὁποῖος μιλώντας γιὰ τὰ σχολεῖα στὴν Κύπρο, κάνει μιὰ παρέκβαση γιὰ νὰ ἀναφέρει τὸν Βαρνάβα καὶ τὸ ποίημα ποὺ συνέθεσε· ἀντλεῖ βέβαια τὶς πληροφορίες ἀπὸ τὸ δημοσίευμα τοῦ Γεδεὼν καὶ ἀπὸ ἀβλεψία τὸν τοποθετεῖ νὰ ζεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη «μεσοῦντος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος»: Τρύφων Ε. Εὐαγγελίδης, *Ἡ παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας (Ἑλληνικὰ σχολεῖα ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως μέχρι Καποδιστρίου)*, τ. 2, Ἀθήνα 1936, σ. 186. Ἡ ἐργασία ποὺ ἐτοιμάζει ὁ Πασχάλης Κιτρομηλίδης γιὰ τὴν *Κυπριακὴ Λογιόσυνη* ἔλαβε ὑπόψη τῆς τὴν παρούσα μελέτη.

3. Στὴν ἐξαντλητικὴ μελέτῃ τοῦ Robert Mantran γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη (*Istanbul dans la seconde moitié du XVIIe siècle*, Παρίσι 1962), μολονότι ὁ συγγραφέας παραθέτει στὴ σ. 36 ἓναν πῖνακα μὲ τὶς σημαντικότερες γνωστὲς πυρκαγιὰς ποὺ ξέσπασαν στὴν Πόλη, δὲν γνωρίζει τὴν πηγὴ ποὺ ἐδῶ μελετοῦμε οὔτε τὴν ἐνθύμηση ποὺ ἔγραψε ὁ πατριάρχης Διονύσιος Δ' γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἐνθύμηση ποὺ διασώζει τὸ ἔτος τῆς πυρκαγιᾶς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν τὴν καταγράψει (περισσότερα γιὰ τὴν ἐνθύμηση τοῦ Διονυσίου Δ' βλ. πιὸ κάτω, σ. 23-24 καὶ σ. 28). Ὡστόσο ὁ Γεώργιος Π. Γεωργιάδης τὸ 1898, στὴ μελέτῃ του *Ὁ ἐν Γαλατᾷ ἱερός ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῶν Χίων* (Κωνσταντινούπολη 1898, σ. 26 κέ.) δημοσιεύει ἓνα ἑλληνικὸ ἔγγραφο μὲ ἡμερομηνία 21 Μαΐου 1699 καὶ τρία τουρκικὰ τοῦ ἴδιου ἔτους ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἀνοικοδόμησι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννη «τοῦ Καμένου», «κειμένην εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πύλης τοῦ Τοπχανέ ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ φρουρίου τοῦ Γαλατᾶ» ποὺ καταστράφηκε ἀπὸ τὴν «μεγάλην πυρκαϊάν τὴν συμβᾶσαν τῷ 1107 [1699]» (ὁ.π., σ. 38-39). Εὐχαριστῶ τὸν κ. Χ. Γ. Πατρινέλη ποὺ μοῦ ἐπισήμανε ὅτι ὁ Γεωργιάδης ἔχει δημοσιεύσει ἔγγραφα σχετικὰ μὲ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ 1696.

Ὁ κώδικας δὲν εἶναι ἄγνωστος στὴν ἔρευνα: στὸ ἴδιο χειρόγραφον σώζεται, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, καὶ τὸ ἔργο τοῦ Δημητρίου Ραμαδάνη «Ἱστορία τῶν συμβάντων», τὸ ὁποῖο ἀποτελέσσει πρόσφατα ἀντικείμενο ἐρευνῶν.⁴ Οἱ διαστάσεις του εἶναι 220×170 χιλ., ἀποτελεῖται ἀπὸ 552 φύλλα (II + 539 + XI) καὶ στὸ μεγαλύτερο μέρος εἶναι αὐτόγραφος τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ, τοῦ λόγιου γραφέα τοῦ 18ου αἰῶνα καὶ συλλέκτη χειρογράφων.⁵ Ἡ ὕλη τοῦ κώδικα εἶναι σύμμικτη καὶ τὸ ποῖημα τοῦ Βαρνάβα παραδίδεται στὰ φ. 287r-289v.

Μὲ τὸν ἐντοπισμὸ τοῦ χειρογράφου δίνεται ἡ δυνατότητα νὰ ἐκδώσουμε στὸ σύνολό της τὴν πηγὴ αὐτὴ· νὰ ἀξιοποιήσουμε σὲ ὅλη τὴν ἕκτασή της πληροφορίες ποὺ περιέχονται γιὰ τὴν πυρκαγιὰ τοῦ 1696· καί, ἀκόμα, μποροῦμε νὰ καταγράψουμε τὶς παρατηρήσεις τοῦ ἐλάσσονα αὐτοῦ δημιουργοῦ γιὰ τὴν κοινωνία τῆς Κωνσταντινούπολης τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ 17ου αἰῶνα. Τέλος, ἀξιοποιώντας μιὰ πληροφορία ποὺ ἔδωσε ὁ Μανουὴλ Γεδεών τὸ 1900, μποροῦμε πλέον νὰ ἐντοπίσουμε ἕναν ἀκόμα κρίκο τῆς ἱστορίας τοῦ χειρογράφου.⁶

Ἡ πυρκαγιὰ καὶ ἡ ἱστορήσῃ της

Στὸ στιχοῦργημα περιγράφονται ὅσα συνέβησαν στίς 25 Ἀπριλίου τοῦ 1696 στὴ συνοικία τοῦ Γαλατᾶ, στὴν Κωνσταντινούπολη.

Δύο μέρες πρὶν ἡ σουλτὰνα (γέννησεν κορίτζιν) καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ ἔκανε τὸ σουλτάνο νὰ θέλει νὰ δώσει ἐορταστικὴ ἀτμόσφαιρα στὴν πρωτεύουσα. Ἔστειλε διαταγὴ, φερμάνι ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολη ὅπου βρισκόταν⁷ νὰ φωταγωγηθεῖ ἡ Κωνσταντινούπολη, νὰ γίνῃ «δοναμᾶς». Οἱ

4. Μάχη Παΐζη-Ἀποστολοπούλου, «Δημήτριος Ραμαδάνης, ἕνας ἱστοριογράφος τοῦ 18ου αἰῶνα σὲ ἀφάνεια», *Ὁ Ἑρμηνεύτης* 20 (1995), 20-35. Γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ χειρογράφου καὶ γιὰ τὴν τύχη του ὡς νὰ φτάσῃ στὸ Σπουδαστήριον τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων βλ. ὅσα ἀναφέρονται στὸ τελευταῖο μέρος τῆς πρὸ πάνω μελέτης.

5. Γιὰ τὸν μεθοδικὸ αὐτὸ λόγιον καὶ τὴν πλούσια βιβλιοθήκη του βλ. συγκεντρωμένη τὴ βιβλιογραφία στὴν πρόσφατη μελέτη μου «Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ καὶ οἱ περιπέτειες τοῦ χφ. Paris. Suppl. Gr. 1375», *Ἑλληνικά* 49 (1999), 61-72.

6. Γιὰ τὸ νέο στοιχεῖο ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴ σχέση τοῦ χειρογράφου μὲ τὴ Χίο βλ. πρὸ κάτω, σ. 29.

7. Τὴν πληροφορία ὅτι ὁ σουλτάνος Μουσταφᾶ Β' (1695-1703) βρισκόταν τότε στὴν Ἀδριανούπολη τὴν δίνει μιὰ ἐνθύμησις τοῦ πατριάρχου Διονυσίου Δ' ποὺ σώζεται, ἀντιγραμμένη καὶ αὐτὴ, στὸ τέλος τοῦ ποιήματος τοῦ Βαρνάβα: «... ἦλθεν λόγος ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, πῶς ἐγένετο θυγάτριον τοῦ βασι-

υπήκοοι, πού θέλησαν νὰ δείξουν ὅτι συμμερίζονται τὴν ψυχικὴ εὐφορία τοῦ μονάρχη γιὰ τὴν κόρη πού ἀπέκτησε, «στόλισαν ὅλα τους τὰργαστήρια». Ἦταν μέρες γιορτῆς.⁸ Τὸ βράδυ τῆς 25ης Ἀπριλίου κάποιοι ζαχαροπλάστες «μπουρεκτζίδες», πού τὸ ἐργαστήρι τους ἦταν κοντὰ στὴν Πόρτα τοῦ Τοπχανέ, βγῆκαν νὰ κάνουν ἕναν περίπατο καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὸ θέαμα τοῦ στολισμοῦ καὶ τῆς φωταγώγησης τῆς πόλης. Δὲν ἔφυγαν ὅλοι, εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ μείνει κάποιος νὰ προσέχει τὸ φοῦρνο. Ὅμως «ξέχασεν ὁ ταλαίπωρος ὅτι εἶναι φωτιά κι ἀνάφτει», ἀποκοιμήθηκε, ἡ φωτιά φούντωσε, ἄναψε τὸ ἐργαστήρι καὶ μέσα σὲ λίγη ὥρα ἐξαίτιας τοῦ δυνατοῦ ἀνέμου πού φουσοῦσε ἀπλώθηκε τόσο γρήγορα, πού κατέστρεψε ὅλο τὸν Γαλατᾶ, «Σαββάτον ζημερώνοντας, ἄκοσιπέντ' Ἀπριλίου, δυὸ μέραις ὑστερώτερα τ' ἁγίου Γεωργίου».

Ἡ Πόρτα τοῦ Τοπχανέ βρισκόταν στὸ βορειοανατολικὸ ἄκρο τῆς συνοικίας τοῦ Γαλατᾶ καὶ καθὼς ὁ ἄνεμος ἦταν βόρειος, ἡ φωτιά ἐπεκτάθηκε γρήγορα σὲ ὁλόκληρη τὴ συνοικία. Ἡ ἔντασή της ἦταν τόση, πού μέσα σὲ τρεῖς ὥρες κάηκαν καὶ οἱ ἑξι ἐκκλησίες τοῦ Γαλατᾶ. Ἐσπασε στίς πέντε τὰ ζημερώματα καὶ ἡ κατάσβεσή της λόγω τοῦ ἀνέμου ἦταν δύσκολη: «... ἐσβῆσαν ἀπ' τὴν μιὰν μεριάν, κι ἀπὸ τὴν ἄλλην καίγει», σημειώνει ὁ Βαρνάβας. Σκηνὲς πανικοῦ ξετυλίγονταν στοὺς δρόμους, σκηνὲς πού ἀποδίδονται μὲ μεγάλη γλαφυρότητα στὸ στιχοῦργημα: «μικροὶ μεγάλοι τρέχασι, τὰ ροῦχα φορτωμένοι, / μὲς στὰ σοκάκια κλαίγασι μαῦροι, σκοτεινισμένοι / δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ κρυφθοῦν νὰ μὴν κατακαγοῦσι, / κλαῖσιν ἀπαρηγόρητα, φωνάζουν καὶ βοοῦσι».

Ἡ μεγάλη ἔκταση τῆς καταστροφῆς ἀποδίδεται λοιπὸν ἀπὸ τὸν Βαρ-

λέως, καὶ ἔγινεν δοναυμᾶς, ἥτοι θρίαμβος...» (βλ. πῶς κάτω, στὸ κείμενο). Διασταυρώνεται ἔτσι ἡ πληροφορία πού ἀναφέρει ὅτι ὁ Μουσταφὰ Β' κατοικοῦσε τὰ μεγάλυτερα διαστήματα στὴν Ἀδριανούπολη, ἀσχολούμενος μὲ τὸ κυνήγι· βλ. Philip Mansel, *Κωνσταντινούπολη. Ἡ περιπόθητη πόλη (1453-1924)* (ἑλλην. μτφρ. Π. Κόλλιας), Ἀθήνα 1999, σ. 286.

8. Μιὰ ὥραία περιγραφή τοῦ ἐθίμου τοῦ δοναυμᾶ ἔχει δώσει ὁ Καيسάριος Δαπόντες στὸ ἔργο του *Κατάλογος Ἱστορικὸς...*, δημοσιευμένο ἀπὸ τὸν Κων. Σάθα, *Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη*, τ. 3, Βενετία 1872, σ. 180: «... ὅταν ἐγίνετο εἰς τὴν Πόλιν ὁ βασιλικὸς δοναυμᾶς διὰ τὴν γέννην τοῦ βασιλόπαιδος μίαν ἐβδομάδα, κ' ἐκλείσθησαν τὰ κτίρια, καὶ ἀνοίχθησαν ἡ φυλακαῖς, καὶ ἔλειψε τὸ ἀλισβερίσι, καὶ ἐφεγγροβολουσαν ἡ νύκτες διὰ τὰ πολυάριθμα φῶτα, καὶ ἐγελοῦσαν ἡ μέραις διὰ τὰ μυριάριθμα παίγνια καὶ ταῖς χαραῖς, ἐστολίσθησαν τὰ τζαρσία, καὶ ἐστολίσθησαν τὰ σπίτια μικρῶν τε καὶ μεγάλων, Τουρκῶν τε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ συνερίζοντο ποῖος τὸν ἄλλον νὰ περάσῃ εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ σπητιοῦ του, εἰς πολυκάνδηλα, καθρέπταις, ὠρολόγια κρεμαστά, στρωσίδια, καὶ ἄλλα διάφορα καὶ σπάνια».

νάβα στὸν δυνατὸ ἄνεμο πού φυσοῦσε, ἀφοῦ στοὺς στίχους 35-37 σημειώνει πὼς ἡ πυρκαγιά δὲν θὰ εἶχε ἐξαπλωθεῖ ἂν δὲν ἦταν τόσο δυνατός: «Νά 'θελεν εἶσται ὁ καιρὸς λιγάκι σὰν γαλήνη, / τόσον κακὸν δὲν ἔκαμνε τὸ φοβερὸν γιαγκίνι. / Μὰ 'φύσα 'κείνος ὁ Βοριᾶς ἄγριος, θυμωμένος...». Ὡστόσο στὴ συνέχεια ὁ Βαρνάβας δίνει μιὰν ἄλλη διάσταση στὸ γεγονός: ὁ βοριάς «... ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦτονε προσταγμένος, / μὲ τὸ νὰ σφάλλωμεν πολλὰ καὶ δὲν μετανοοῦμεν, / ἔστειλεν τούτην τὴν φωτιὰν ὅλοι νὰ παιδευθοῦμεν» (στ. 38-40). Εἰσάγει δηλαδὴ ἓνα στοιχεῖο ἠθικῆς εὐθύνης τῶν ἀνθρώπων, στοιχεῖο πού θὰ τὸ ἐπεξεργαστεῖ στὴ συνέχεια προσδίδοντάς του καὶ ἄλλες διαστάσεις. Πέρα ἀπὸ τὴ γενικὴ του διατύπωση, ὅτι ἡ πυρκαγιά καὶ ἡ καταστροφὴ ἔγιναν ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι σφάλλουν καὶ δὲν μετανοοῦν, ὅταν κάνει λόγο γιὰ τὶς ἑξὶ ἐκκλησίες πού κήρχαν στὴ συνοικία στηλιτεύει τὸν κληρὸ καὶ τὴν κενοδοξία του. «'Εχάσαν τὰ κονάκια τους καὶ εὐμορφα κελλιὰ τους, / ἐπαιδευθήκασιν κι αὐτοὶ γιὰ τὴν κενοδοξία τους. / Διατὶ δὲν ἐχρειάζονταν [= καταδέχονταν] κανέναν νὰ μιλήσουν, / μὴδὲ πτωχὸν μὴδ' ἄρχοντα νὰ τὸν ἐχαιρετήσουν» (στ. 75-78). «Ὅμως τὸ κατηγορητήριο δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Ὁ Βαρνάβας καταγγέλλει ὅτι οἱ ἱερεῖς, ἀντὶ νὰ ἀκολουθοῦν ὅσα ὀρίζουν οἱ κανόνες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου προκειμένου νὰ τοποθετηθοῦν σὲ κάποια ἐνορία, φρόντιζαν, μὲ τὴν ἐπέμβαση τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς, νὰ τοποθετοῦνται στὴν ἐκκλησία πού προτιμοῦσαν. Οἱ στίχοι πού ἀκολουθοῦν πιστεύω πὼς αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχουν: «κ' ἐπέρνασιν ταῖς ἐκκλησιαῖς μὲ τούρκικους ριτζάδες». Ἡ τουρκικῆς προέλευσης λέξις «ριτζάς» σημαίνει παράκληση ἀλλὰ καὶ μεσολάβηση.

Ὅσο γιὰ τὶς ἐκκλησίες πού κήρχαν, ὁ ποιητὴς δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ τὶς κατονομάσει, γεγονός πού ἐπιβεβαιώνει, πιστεύω, ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς του ἦταν νὰ στηλιτεύσει καὶ νὰ καταγγεῖλει. Τὶς ἐκκλησίες ὥστόσο πού καταστράφηκαν ἐκείνη τὴ νύχτα τὶς γνωρίζουμε ἀπὸ ἓνα σημείωμα πού βρίσκουμε ἀντιγραμμένο στὸ ἴδιο χειρόγραφο, στὸ τέλος τῆς ριμάδας τοῦ Γαλατᾶ. Ἦταν ἡ Καφατιανή, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ Χριστὸς τῶν Μποστάνιων καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ Κρεμαστοῦ. Πρόκειται γιὰ σημείωμα τοῦ Διονυσίου Δ',⁹ τὸ ὁποῖο βρῆκε κάπου

9. Τὶς ἐκκλησίες πού καταστράφηκαν ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Γεδεὼν τὶς ἐντοπίζει, προφανῶς ἔχοντας ὑπόψιν του τὸ σημείωμα αὐτό, καὶ τὶς ταυτίζει στὴ μελέτη του «Εὐρετολόγιον Κωνσταντινουπόλεως προσακηνοῦ», Παράρτημα Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας, σ. 297. Ἐκεῖ δημοσιεύει καὶ ἔγγραφο τῶν προεστῶν γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῆς ἐκκλησίας τῆς Καφατιανῆς ἀπὸ τὶς ζημιὰς πού ὑπέστη ἀπὸ τὴν πυρκαγιά. Ο R. Janin, *La Géographie ecclésiastique de l'Empire Byzantin*, τ. 1, III, Παρίσι 1969, σ. 511, ὑποθέτει ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ Κρεμαστὸς βρισκόταν στὴν περιοχὴ τοῦ Ἰπ-

καὶ τὸ ἀντέγραψε στὴν οἰκεία θέση ὁ σχολαστικὸς γραφέας τοῦ χειρογράφου Νικόλαος Καρατζάς. Ἀπὸ αὐτὸ ἄλλωστε τὸ σημεῖωμα πληροφοροῦμαστε καὶ τὸ ἔτος τῆς πυρκαγιᾶς ποὺ περιγράφει ὁ Βαρνάβας.

Ἡ θεϊκὴ ὀργὴ ἦταν λοιπὸν ἀναμενόμενη, κατὰ τὸ δημιουργὸ τοῦ στιχουργήματος: τὴν προκάλεσαν οἱ ἀνομίες τῶν ἀνθρώπων. Κρίνει μάλιστα σκόπιμο νὰ ἐνισχύσει τὴν ἄποψη αὐτὴ θυμίζοντας μιὰ παρόμοια καταστροφὴ ποὺ εἶχε συμβεῖ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ὅταν μεγάλος σεισμὸς εἶχε πλήξει τὴ Σμύρνη τὸν Ἰούνιο τοῦ 1688.¹⁰ Καὶ σὲ ἐκείνη τὴν περίπτωσιν ἡ αἰτία ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸ ξέσπασμα τῆς θεϊκῆς ὀργῆς ἦταν παρόμοια μὲ αὐτὴ ποὺ προκάλεσε τὴν πυρκαγιὰ στὸν Γαλατᾶ: «... ὁ Θεὸς παιδεύει τοὺς ἀνθρώπους / καὶ τὴν ὀργὴν του στέλλει τὴν σὲ βδελυγμένους τόπους, / ἐκεῖ ποὺ περισσεύουσιν πορνείαις καὶ ἄσωτίαις, / οἰνοποσίαις καὶ χοροῖς, μὲ πλείσταις ἀδικίαις / ὥσάν τῆς Σμύρνης τὸν σεισμὸν τότες ὅπου ἐγένη / ἐκείνους καταπόντισεν, κ' ἐδῶ [στὸν Γαλατᾶ] ὅστις γιγνίη» (στ. 105-110). Προφανῶς ἡ περίπτωση τοῦ Γαλατᾶ καὶ τῆς Σμύρνης στὴ συνείδηση τοῦ ἐπαρχιώτη ποιητῆ ἦταν παρόμοιες: μεγαλουπόλεις καὶ οἱ δύο, ἐκπορευμένες καὶ ἄσωτες.

Ὁ δημιουργὸς

Τὰ βιογραφικὰ τοῦ Βαρνάβα, ὅπως σημείωσα καὶ πρὶν πάνω, εἶναι ἐλάχιστα καὶ περιορίζονται στὰ στοιχεῖα ποὺ δίνει ὁ ἴδιος στὸ ποίημά του. Ἀς τὰ ἀνασυνθέσουμε.

Δηλώνει ὅτι ἡ ἐκπαίδευσή του περιορίστηκε στὰ κοινὰ γράμματα: «εἰς τὴν πατρίδα Κύπριος, μὰ δὲν εἶν' σπουδαγμένος, / πάρεξ κοινὰ τὰ γράμματα ποὺ εἶναι μαθημένος» (στ. 89-90). Ὡστόσο τὸ ἐπίπεδο παιδείας ποὺ ἀποπνέει τὸ στιχουργήμα εἶναι, πιστεύω, ὑψηλότερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐξαγγελία. Εἶναι γραμμένο σὲ δεκαπεντασύλλαβο ὁμοιοκατάληκτο κατὰ ζεύγη καὶ λίγα εἶναι τὰ σημεῖα ὅπου ἡ ἀδεξιότητα στὴ στιχοπλοκία θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθεῖ στὴν ἐλλιπὴ μόρφωση τοῦ δημιουργοῦ.

Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ Βαρνάβας καλλιέργησε μόνος, πέρα ἀπὸ τὴν ὁ-

ποδρόμου· προφανῶς ὅμως ἡ ἐκκλησία τὴν ὁποία κατέστρεψε ἡ πυρκαγιὰ τοῦ Γαλατᾶ δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν στὸν Ἰππόδρομο.

10. Ἡ ἀνάμνηση τοῦ σειсмоῦ τῆς Σμύρνης ἔμεινε γιὰ πολλὰ χρόνια ζωντανή. Ὁ Καὶσάριος Δαπόντες στὸ ἔργο ποὺ ἀναφέρουμε στὴ σ. 8 γράφει μισὸ περίπου αἰὼνα ἀργότερα (σ. 168): «ἔγινε μεγαλώτατος σεισμὸς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐκρημνίσθησαν πολλὰ σπήτια, καὶ πολλοὺς ἐπλάκωσαν».

ποιες σπουδές, τὸ ἔμφυτο ταλέντο του καὶ ἐπεξεργάστηκε τὸ γλωσσικὸ του αἰσθητήριο. Τοῦ ἄρεσαν τὰ γράμματα καὶ μὲ καημὸ σημειώνει: «Νά 'χεν σπουδάζῃ καὶ αὐτὸς ἐλληνικὴν σοφίαν, / ἤθελεν ἔχῃ μάθημα νὰ γράφ' ὀρθογραφίαν» (στ. 91-92). Τὸ ὅτι δὲν πῆρε μεγαλύτερη βασικὴ ἐκπαίδευση τὸ ἀποδίδει ὅχι σὲ προσωπικὲς δυσκολίες ἀλλὰ στὸ γεγονὸς ὅτι στὸν τόπο του, στὴν Κύπρο, «δὲν βρίσκονται σπουδαῖοι» (στ. 97), δὲν ὑπῆρχαν λόγιοι δάσκαλοι κοντὰ στοὺς ὁποίους θὰ μπορούσε νὰ μάθει περισσότερα. Οὔτε ὅμως εἶχε, φαίνεται, τὴ δυνατότητα νὰ ἐρθεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη νὰ σπουδάσει: «εἰς τὸ σχολιὸν δὲν κάθησεν τῆς Πόλης διὰ νὰ μάθῃ. / Ἐλπίζω πῶς νὰ 'σπούδαζεν, ἤθελεν ἐννοήσῃ / ταῖς λέξαις ὅλαις τῶν γραφῶν νὰ ταῖς κατανοήσῃ» (στ. 94-96). Τὸν διακρίνει πάντως σεμνότητα ἀλλὰ καὶ ἓνα αἰσθημα μειονεξίας, ποὺ τὸν κάνει νὰ ἀπολογεῖται στοὺς ἀναγνώστες, πῶς ὅ,τι ἔγραψε τὸ ἔκανε μόνο γιὰ νὰ διασώσει τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς γεγονότος ποὺ τὸν συγκλόνισε: «Καὶ ἄν εἶναι τίποτες οἱ στίχοι ποῦν' γραμμένοι, / συγγνώμην νὰ τὸν δώσετε ἄ' δὲν ἔν' συνθεμένοι. / Μόνον διὰ ἐνθύμησιν τοὺς ἤθελεν ἡγράψῃ» (στ. 99-101).¹¹

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα λοιπὸν ποὺ δίνει γιὰ τὴ ζωὴ του ὁ ἴδιος ὁ Βαρνάβας μπορούμε νὰ ὑποθέσουμε πῶς γεννήθηκε καὶ πέρασε τὰ νεανικά του χρόνια στὴν Κύπρο καὶ ὅτι ἤρθε στὴν Πόλη ἀρκετὰ μεγάλος. Ὅταν πάντως περιγράφει τὴν πυρκαγιά τοῦ 1696, γνωρίζει πολλὰ γιὰ τὴ συνοικία τοῦ Γαλατᾶ: γνωρίζει τὴ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ· γνωρίζει πῶς τὸν κατοικοῦσαν Τοῦρκοι, Ρωμιοί, Ἑβραῖοι καὶ Φράγκοι (στ. 11 καὶ 44)· γνωρίζει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐκκλησιῶν· γνωρίζει τὴν Πύλη τοῦ Τοπχανέ. Φαίνεται νὰ διαμένει κοντὰ στὸν τόπο ποὺ ἔγινε ἡ καταστροφή. Ἡ κυπριακὴ καταγωγή του δὲν ἔχει πιὰ στὸν γραπτὸ του λόγο ἐντονὴ παρουσία.

Τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἀσκοῦσε δὲν τὸ γνωρίζουμε· ἴσως νὰ ἦταν κάτι ποὺ τὸν ἔφερνε σὲ συνάφεια μὲ τὸν κατώτερο κληρὸ καὶ κάποια ἐνδεχομένως τραυματικὴ ἐμπειρία ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴ συνάφεια αὐτὴ τὸν ὁδήγησε νὰ ἐκφραστεῖ μὲ τόση πικρία γιὰ τὴν κενοδοξία τῶν κατώτερων λειτουργῶν ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸν Γαλατᾶ.

Δὲν εἶναι γνωστὸς οὔτε ὁ χρόνος τῆς γέννησής του οὔτε καὶ τὸ πότε πέθανε ὁ Βαρνάβας ὁ Κύπριος.

11. Πρόσφατα ὁ Δημ. Σοφιανὸς στὸ μελέτημά του «Διήγησις Βερᾶ καὶ Μιχρής. Ἀνωνύμου ἀνέκδοτον στιχοῦργημα ΙΖ' αἰ.», *Μεσαιωνικά καὶ Νέα Ἑλληνικά* 6 (2000), 22 σχολιάζοντας παρόμοια κατὰληξή στιχοῦργήματος τοῦ ΙΖ' αἰῶνα σημειώνει πῶς ἡ διατύπωση αὐτὴ θυμίζει βυζαντινοὺς κωδικογράφους, ποὺ στὰ σημειώματά τους εἶναι ἀπολογητικοί, αὐτοχαρακτηρίζονται ἀμαθεῖς καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη νὰ τοὺς συγχωρέσει τὰ σφάλματα.

Ἡ πρώτη δημοσίευση τοῦ ἔργου

Τὸ 1900 ὁ Μανουὴλ Γεδεών στὸ μελέτημά του «Ἐκκλησίαι βυζαντιναὶ ἐξακριβοῦμεναι, κυρίως δὲ ἡ Θεοτόκος τῶν Κύρου» κατέγραψε τὶς ἐκκλησίες τῆς συνοικίας τοῦ Γαλατᾶ ποὺ καταστράφηκαν ἀπὸ μιὰ πυρκαγιά ποὺ ἐκδηλώθηκε τὸ 1659. Ἐκεῖ σημείωσε ὅτι σὲ ἓνα στιχοῦργημα «ἀνέκδοτον, περισωθὲν ἐν ἰδιωτικῷ κώδικι σωζομένῳ νῦν ἐν Χίῳ» περιγραφόταν μιὰ νεότερη πυρκαγιά. Γιὰ χάρη του μάλιστα ὁ χῆρος ἱστορικός Κ. Κανελλάκης μετέγραψε «κεφάλαιά τινα ἐκ τοῦτου τοῦ χειρογράφου». ¹² Στὸ μελέτημά του ἐκεῖνο ὁ Μανουὴλ Γεδεών δημοσίευσε ὁκτὼ μόνο στίχους ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Βαρνάβα, ἐκείνους ποὺ περιγράφουν τὴν καταστροφή τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Γαλατᾶ. Σὲ μιὰ σημείωση παρέθεσε δώδεκα ἀκόμα στίχους, τοὺς «αὐτοβιογραφικοὺς», ποὺ ὁ δημιουργὸς εἶχε ἐντάξει στὸ ἔργο του γιὰ νὰ ἀποκαλύψει τὴν ταυτότητά του: τὸ ὄνομα, τὴν καταγωγή καὶ τὴν παιδεία ποὺ μπόρεσε νὰ πάρει.

Τέσσερα χρόνια ἀργότερα ὁ Γεδεών στὴ μελέτη του *Ἐορτολόγιον Κωνσταντινουπόλεως προσκυνητοῦ* δημοσίευσε τέσσερα στιχοῦργήματα ποὺ περιγράφουν πυρκαγιές· καὶ ἐκεῖ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι τὰ κείμενα τῶν τεσσάρων αὐτῶν στιχοῦργημάτων προέρχονται ἀπὸ «τὸ ἐν Χίῳ χειρόγραφο». ¹³ Ἐνα ἀπὸ τὰ τέσσερα εἶναι ἡ ριμάδα τοῦ Βαρνάβα.

Ἀπὸ τὸ ἔργο δημοσιεύονται 81 στίχοι καὶ κάποια ἀποσιωπητικά ποὺ ἔχει θέσει ὁ ἐκδότης σὲ πέντε σημεῖα προδίδουν ἀντίστοιχες παραλείψεις, πράξη ποὺ ὁ Γεδεών τὴ δικαιολογεῖ ὡς ἐξῆς: «ἀφηρέθησαν πολλοὶ στίχοι περιττοί». Ἐπρόκειτο λοιπὸν γιὰ συνειδητὴ ἀπόφαση τοῦ Γεδεών καὶ ὄχι γιὰ ἀμέλεια τοῦ Κανελλάκη νὰ ἀντιγράψει ὁλόκληρο τὸ ἔργο. Ἄλλη μία ἔνδειξη ὅτι ὁ Γεδεών εἶχε στὰ χέρια του τὸ πλῆρες κείμενο ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἤδη στὸ πρῶτο του δημοσίευμα, τοῦ 1900, ἔγραφε: «τὸ ἱστορικὸν τοῦτο μνημεῖον, εἰς στίχους 118 παρατείνεται...». Ἀποφάσισε ὅμως νὰ μὴ δημοσιεύσει κάποιους στίχους. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν 121 στίχων τοῦ ἔργου —ποὺ ὁ Γεδεών τοὺς μετρᾷ 118 ἐπειδὴ δὲν ὑπολόγισε τοὺς δύο στίχους τοῦ τίτλου καὶ τὸν ἓναν ποὺ δηλώνει τὸ τέλος— ἀφαιρώντας τοὺς δημοσιευμένους 81 διαπιστώνουμε τὴν ἔκταση τῆς «λογοκρι-

12. Μανουὴλ Γεδεών, «Ἐκκλησίαι βυζαντιναὶ ἐξακριβοῦμεναι, κυρίως δὲ ἡ Θεοτόκος τῶν Κύρου», (δημοσιευμένη σὲ συνέχειες στήν) *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 20 (1900), 27 σημ. 4 καὶ τὴν ἴδια χρονιά αὐτοτελῶς, μετὸν ἴδιο τίτλο, ὡς Συμπλήρωμα τοῦ *Βυζαντινοῦ Ἐορτολογίου*, σ. 27 σημ. 3.

13. Μανουὴλ Γεδεών, *Ἐορτολόγιον Κωνσταντινουπόλεως προσκυνητοῦ. Προσάρτημα*, Κωνσταντινούπολη 1904, σ. 49.

σίας»: τὰ ἀποσιωπητικά ποὺ ἔθεσε ὁ Γεδεὼν στὴν ἔκδοσή του ἀντιστοιχοῦν σὲ 40 στίχους· ἐπέλεξε δηλαδή νὰ δημοσιεύσει τὸ 67% τοῦ συνόλου, χαρακτηρίζοντας τοὺς ὑπόλοιπους στίχους «περιττούς».

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἄραγε, ὅτι ὁ λόγος ποὺ ὁ Γεδεὼν δὲν δημοσίευσε τοὺς 40 «περιττούς» στίχους ἦταν μιὰ «προληπτική λογοκρισία» στὸ κείμενο ποὺ δημοσίευσε; Ὁ ἴδιος σὲ ἄλλο δημοσίευσμά του ἔχει διατυπώσει μιὰν ἀποψη γιὰ τὸ λόγο ποὺ τὸν ὁδηγοῦσε νὰ παραλείπει ὅ,τι θεωροῦσε «περιττό»: «... ἐξοβελισθεισῶν φράσεων τινῶν, ὧν ἡ ἐκτύπωσις μακρὰν τοῦ κέρδους ἐπενεργεῖν ἴσως ἀποφέρει ζημίαν».¹⁴ Ἰσχυσε, ἄραγε, καὶ ἐδῶ ἡ ἴδια ἀντίληψη; Τώρα ποὺ ἔχουμε τὴν πλήρη εἰκόνα τοῦ ἔργου ἂς ἐξετάσουμε τοὺς στίχους ποὺ παρέλειψε.

Στὴν ἐνότητα τῶν στίχων 8-16 καὶ 47-62 ποὺ δὲν δημοσίευσε γίνονται ἀναφορὲς στὸν ὀθωμανὸ μονάρχη καὶ στὴν παρουσία Τούρκων στὴν καιγόμενη συνοικία. Ἡ παράλειψή τους μπορεῖ νὰ ἐρμηνευτεῖ μὲ τὴν πιὸ πάνω ἀντίληψη. Ὅμως ἀνάμεσα τοὺς «περιττούς» στίχους περιλαμβάνονται καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀναφέρονται στὸ φερμάνι τοῦ σουλτάνου γιὰ τὴ φωταγώγηση τῆς Κωνσταντινούπολης. Ἔτσι, ὁ «δονανμάς» ποὺ ἀποτελέσει τὴ γενεσιουργὸ αἰτία τῆς πυρκαγιᾶς ἀποσιωπᾶται στὴν ἔκδοση Γεδεὼν, ἀφήνοντας μετέωρο τὸ πῶς προκλήθηκε ἡ φωτιά. Εἶναι πάντως χαρακτηριστικὸ —καὶ ἀποκαλυπτικὸ τῶν λόγων ποὺ ὤθησαν τὸν Γεδεὼν στὴν ἀποσιώπηση τῶν πιὸ πάνω στίχων— ὅτι τὸν ὅρο «τούρκικους ριτζάδες» προτιμᾷ νὰ τὸν μετατρέψει σὲ «ξενικούς ριτζάδες» (στ. 80).

Μιὰ ἄλλη ἐπέμβαση τοῦ Γεδεὼν εἶναι ἡ ἀφαίρεση τῶν στ. 107-108. Ἐδῶ ἡ ἐρμηνεία πιθανὸν νὰ εἶναι λίγο διαφορετικὴ, ὑπακούει ὅμως καὶ πάλι στὴν ἴδια ἀντίληψη: τοῦ ἦταν δυσάρεστη ἡ κριτικὴ ποὺ ἀσκοῦσε ὁ Βαρνάβας στὴν κοινωνία τῆς Κωνσταντινούπολης γράφοντας πῶς «περισεύουσιν πορνείαις κι ἀσωταίαις, / οἶνοποσίαις καὶ χοροῖ, μὲ πλείσταίς ἀδικίαις».

Ἡ παράλειψη ὥστόσο τῶν τελευταίων στίχων (στ. 115-121) μένει ἀνεξήγητη, καθὼς ἐδῶ δὲν διαβλέπουμε τὴν αἰτία τῆς ἀποσιώπησης. Πρόκειται γιὰ τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο ὁ Βαρνάβας διατυπώνει τὶς ἡθικο-πλάστικές του ἀπόψεις καὶ τὸ μήνυμα ποὺ θέλει νὰ μεταδώσει μὲ τὸ στιχουργημά του.

14. Τὴ διατυπώνει στὴν ἔκδοση ἐνὸς «συνοδικοῦ τόμου» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1663, τὸ κείμενο τοῦ ὁποῖου δημοσίευσε στὸ ἔργο *Κανονικαὶ Διατάξεις*, τ. 1, Κωνσταντινούπολη 1888, σ. 368 στμ.

Τὰ κωδικολογικά

Μένει νὰ δοῦμε τὴ σχέσηη πού συνδέει «τὸ ἐν Χίῳ χειρόγραφον» πού χρησιμοποίησε ὁ Γεδεὼν μὲ τὸν χειρόγραφο κώδικα πού ἐντοπίσαμε στὰ Γιάννενα καὶ πού χρησιμοποιοῦμε στὴν παρούσα ἐκδοση. Χωρὶς ἀμφιβολία πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια χειρόγραφη πηγή. Τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα πείθουν γιὰ τὴν ταύτιση.

α) Ὁ Γεδεὼν στὴ μελέτῃ τοῦ 1900 ἀνέφερε ὅτι πληροφορίες γιὰ τὴν πυρκαγιὰ τοῦ Γαλατᾶ σώζει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στιχούργημα τοῦ Βαρνάβα, καὶ «συνημμένον μικρόν τι σημείωμα» τοῦ πατριάρχῃ Διονυσίου Δ' τοῦ Μουσελίμη, τὸ κείμενο τοῦ ὁποῖου καὶ δημοσίευσε. Τὸ σημείωμα αὐτὸ ὑπάρχει καὶ στὸν χειρόγραφο κώδικα τῶν Ἰωαννίνων, ἀμέσως μετὰ τὸ ἔργο τοῦ Βαρνάβα.¹⁵

β) Στὸ στίχο 107, στὸ σημεῖο πού ὁ Βαρνάβας συσχετίζει τὴν πυρκαγιὰ μὲ τὸ σεισμὸ πού συγκλόνισε τὴ Σμύρνη λίγα χρόνια νωρίτερα, ὁ Γεδεὼν παραθέτει σὲ σημείωση ἓνα σύντομο κείμενο «αὐτοῦ διδασκάλου Ἰακώβου τοῦ Ἀργεῖου», τὸ ὁποῖο σύμφωνα μὲ τὸν ἐκδότῃ «ἐν τῷ κώδικι κεῖται ἐνταῦθα».¹⁶ Στὸ χειρόγραφο τῶν Ἰωαννίνων ὑπάρχει πράγματι στὸ δεξιὸ περιθώριο τοῦ στ. 107 ἓνα σημείωμα μὲ τὸ ἴδιο κείμενο, τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀργεῖου.

γ) Τέλος, τὰ τρία ἄλλα στιχουργήματα πού ἀναφέρονται σὲ ἰσάριθμες πυρκαγιὰς καὶ τὰ ὁποῖα δημοσίευσε ὁ Γεδεὼν μετὰ τὴ ριμάδα τοῦ Βαρνάβα τὰ βρῖσκουμε, καὶ αὐτά, στὸ χειρόγραφο πού ἐντοπίσαμε. Πιστεύω πὼς μποροῦμε μὲ βεβαιότητα νὰ θεωρήσουμε ὅτι τὸ χειρόγραφο πού σήμερα βρίσκεται στὴν κατοχὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων εἶναι τὸ «ἰδιωτικὸν χειρόγραφον» πού βρισκόταν τὸ 1900 στὴ Χίο.

Ἡ ταύτιση αὐτὴ ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθήσουμε ἓνα ἀκόμα βῆμα τῆς πορείας πού ἀκολούθησε τὸ χειρόγραφο πού συγκρότησε ὁ Νικόλαος Καρατζᾶς στὸ β' μισό τοῦ 18ου αἰ.

Γνωρίζουμε ὡς τώρα πὼς ὁ τελευταῖος κτήτορας τοῦ χειρογράφου ἦταν ὁ μητροπολίτης Κορυτσᾶς Εὐλόγιος Κουρίλας, πού τὸ ἀγόρασε τὸ 1944 ἀπὸ παλαιοπώλῃ τῆς Ἀθήνας καὶ τὸ κληροδότησε, μαζί μὲ ἄλλα

15. Βλ. Μανουὴλ Γεδεὼν, «Ἐκκλησίαι βυζαντιναί...», ὁ.π., σ. 27. Πανομοιότυπο τοῦ σημειώματος αὐτοῦ ὅπως σώζεται στὸ χειρόγραφο τῶν Ἰωαννίνων βλ. ἐδῶ στὴ σ. 34.

16. Μανουὴλ Γεδεὼν, *Ἑορτολόγιον...*, σ. 52 σημ. 2.

χειρόγραφά του, στο Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων.¹⁷ Δὲν γνωρίζαμε κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐνδιάμεσους κτήτορες μετὰ τὸν Νικόλαο Καρατζά. Σήμερα εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἀποκαταστήσουμε ἓναν κρίκο στὴν ἱστορία του: τὸ χειρόγραφο olim Κουρίλα 5 πέρασε ἀπὸ τὴ Χίο, πρὶν πωληθεῖ στὴν Ἀθήνα τὸ 1944 στὸν Εὐλόγιο Κουρίλα. Ἀνῆκε πιθανότατα στὸν Κ. Ν. Κανελλάκη, διότι στὰ φύλλα τοῦ χειρογράφου σώζονται ἀρκετὰ σημειώματα γραμμένα ἀπὸ τὸ χέρι του, κάτι ποὺ προφανῶς δὲν θὰ εἶχε κάνει ἂν τὸ χειρόγραφο δὲν ἦταν δικό του. Στὸ περιθώριο μάλιστα τοῦ στίχου 70, ἀρκετὰ ἀδέξιου ὡς πρὸς τὸ μέτρο («ποῖος νὰ τὸν εἰδῇ νὰ μὴν χύσῃ δάκρυα σὰν τὴν βρύσι»), ὁ Κανελλάκης σημείωσε μιὰ παραλλαγή, μετρικὰ ὀρθότερη: «κι' ὅποιος εἰδῇ τὸ χάλι του δακρύζει σὰν τὴν βρύσι». Κάτω ἀπὸ τὴ δική του πρόταση σημείωσε καὶ τὴ χρονολογία: 1890.¹⁸ Εἶναι πιθανὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ μετέγραψε τὸ ποίημα γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Γεδεῶν καὶ τότε νὰ θέλησε νὰ («διορθώσει») τὸν ἄτεχνο στίχο τοῦ Βαρνάβα. Ἀντὰ στοιχεῖα αὐτὰ μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ὁ Κανελλάκης ἦταν ὁ κάτοχος τοῦ χειρογράφου, τότε ἡ πληροφορία ποὺ σημείωσε ὁ Γεδεῶν: «ἐπιστάσις τοῦ φιλτάτου γυμνασιάρχου Γεωργίου Ζολώτα, μετεγράφησαν κεφάλαιά τινὰ ἐκ τούτου τοῦ χειρογράφου ὑπὸ Κ. Κανελλάκη» περιορίζει τὸ ρόλο τοῦ Γεωργίου Ζολώτα σὲ ἀπλή, ἴσως, μεσολάβηση.

17. Γιὰ τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ χειρόγραφο βλ. ὅσα ἀναφέρω στὴ μελέτη μου «Δημήτριος Ραμαδάνης...», ὁ.π., 22 κέ. Τὰ σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Εὐλόγιου Κουρίλα τὰ ἔχουμε ἐκθέσει στὴ μελέτη Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος – Π. Δ. Μιχαηλίδης – Μάχη Παύζη, «Ἐνα περιώνυμο νομικὸ χειρόγραφο ποὺ ἐλάνθανε: τὸ “χειρόγραφον Γ, τοῦ Γερασίου Ἀργολίδος”». Ἐνας ἄγνωστος κώδικας τοῦ Νικολάου Καρατζά», *Ἑλληνικά* 45 (1995), 85-109.

18. Πρόκειται γιὰ τὸ συγγραφεὶα τοῦ ἔργου *Χιακὰ Ἀνάλεκτα* (Ἀθήνα 1890) καὶ ἄλλων μελετῶν σχετικῶν μὲ τὴν ἱστορία, τὴν τοπογραφία καὶ τὰ νομίσματα τῆς Χίου· βλ. Philip P. Argeati, *Bibliography of Chios*, Ὁξφόρδη 1940, σ. 117, 137, 182 καὶ 513. Στὴ μελέτη μου «Δημήτριος Ραμαδάνης...», ὁ.π., 23 εἶχα διατυπώσει τὴν ὑπόθεση ὅτι τὸ χειρόγραφο olim Κορίλα 5 εἶχε πιθανῶς τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸ olim Κουρίλα 3, τὸ «χειρόγραφον Γ» τοῦ Γερασίου Ἀργολίδος: μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Γερασίου πέρασαν στὴν οἰκογένεια Ράλλη, ὥσπου νὰ καταλήξουν στὸν Ἀθηναῖο παλαιολόγῳ. Ὅμως τὸ σημείωμα τοῦ Κ. Ν. Κανελλάκη, χρονολογημένο στὸ 1890, ἀντρεπεῖ τὴν ἀρχικὴ μου ὑπόθεση ὅτι καὶ τὰ δύο χειρόγραφα ἀνῆκαν στὸν Γεράσιμο Ἀργολίδος καὶ ἀποκαλύπτει ἓναν ἄλλο κτήτορα, τὸν χιώτη λόγιο Κωνσταντῖνο Ν. Κανελλάκη. Δύο ἀκόμα χειρόγραφα ποὺ βρίσκονταν στὴν κατοχὴ του γνωρίζουμε ὅτι βρίσκονται σήμερα στὴ Βιβλιοθήκη τῆς Χίου «Ὁ Κοραΐς», μὲ τοὺς ταξινομικοὺς ἀριθμοὺς 1 καὶ 26· βλ. Ἀγ. Τσελίκας, *Τὰ βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ χειρόγραφα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Χίου «Ὁ Κοραΐς»*, Ἀθήνα 1984, σ. 8 καὶ 65.

Ἡ ἔκδοσι τοῦ κειμένου

Χφ. Σπουδαστηρίου Νεοτέρων Χρόνων τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων (olim Κουρβίλα 5), φ. 287^r-289^v.

18ος αἰ. Ἀντίγραφο. Χεῖρ Νικολάου Καρατζᾶ.

Δεδομένου ὅτι τὸ ἀντίγραφο προέρχεται ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ Ν. Καρατζᾶ, γνωστοῦ γιὰ τὴ σχολαστικὴ ἐργασία του ὅταν ἀντέγραφε κώδικες γιὰ τὴ βιβλιοθήκη του, θεωρῶ ὅτι πρόκειται γιὰ πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ ἀντιβόλου καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐπεμβαίνω ἐλάχιστα, διορθώνοντας κάποιες ὀρθογραφικὰς ἀβλεψίες. Στὸ κριτικὸ ὑπόμνημα δηλώνω μὲ τὴν ἑνδειξη Γ τίς διαφορὰς καὶ τίς παραλείψεις τῆς δημοσίευσής τοῦ Γεδεών.

- 1 Ῥιμάδα στορισμένη, σὲ διάστιχα βαλμένη
διὰ τὸν Γαλατᾶν καγμένον, τὸν ἀπ' ὅλους παινεμένον

- Ῥοσοὶ πιστεύετε Χριστὸν καὶ εἴστε βαπτισμένοι,
γροικᾶτ' αὐτὴν τὴν ξήγησιν τὴν παραπονεμένη,
5 ποὺ βάλθηκα μὲ στόχασιν στὸν κόσμον νὰ στορήσω,
τοῦ καγμένου Γαλατᾶ τὰ πάθη νὰ διγῆσω·
πῶς ἦτονε ἡ ἀφορμὴ κ' ἐγίνη τὸ γιαγκίνι,
ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξεν καὶ δοναμᾶς ἐγίνη.
Μικροὶ μεγάλοι στόλισαν ὅλα τοὺς τ' ἀργαστήρια
10 νὰ κάμουνσιν τὸν δοναμᾶν μὲ τὰ πολλὰ παιχνίδια.
Καὶ πρόσταξεν ὁ Βασιλεὺς ὅλοι τοὺς νὰ χαροῦσιν,
Τοῦρκοι καὶ Φράγκοι καὶ Ῥωμιοί, καθὼς ἐπιθυμοῦσιν,
εἰς τὴν χαρὰν ποὺ γέννησεν κορίτζιν ἡ Σουλτάνα
ἐπρόσταξεν ὁ Βασιλεὺς καὶ δοναμᾶν ἐκάμαν.
15 Στὴν Πόλιν καὶ στὸν Γαλατᾶν ἐπῆγεν τὸ φερμάνι,
ὅστις τ' ἀκούσει παρενθὺς τὸν δοναμᾶν νὰ κάμη.
Σαββάτον ξημερώνοντας, Ῥοσιπέντ' Ἀπριλλίου
δυὸ μέραις ὑστερώτερα τ' ἁγίου Γεωργίου,
σταῖς δύο βραδιαῖς τοῦ δοναμᾶ ἐγίνη τὸ γιαγκίνι·
20 ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς ἦτον, πῶς ἐγίνη.
Εἰς τὴν Πόρταν τοῦ Τοπχανᾶ ἦτανε μπουρεκτζίδες,
κ' εὐγῆκαν εἰς τὸν δοναμᾶ καὶ αὐτοῖνοι σεγιρτζίδες

1 Ῥημάδα cod, Γ | στολισμένη Γ | βαρμένη Γ || 2 καγμένον Γ || 3 εἴσθε Γ || 5
βάλθηκα Γ | τὸν Γ || 6 καγμένον cod || 8-16 om Γ || 17 Ῥοσιπέντε ἀπριλίου Γ || 19
δοναμᾶ Γ || 22 εὐβῆκαν Γ | δοναμᾶν Γ

- 287v κι ἀφῆκαν ἕναν σύντροφον τὸν φοῦρον νὰ κοιτάζη.
 Ἐκεῖνος ἀποκοιμήθηκεν, τίποτε δὲν ἵπικάζει·
 25 ξέχασεν ὁ ταλαίπωρος ὅτι εἶναι φωτιά κι ἀνάφτει,
 μόνον ἀποκοιμήθηκεν εὖμορφα κι ἀναπαύτη·
 καὶ ἡ φωτιά ἐκίχδισεν κι ἀνάφεν τὰργαστήρι,
 ἐκεῖνος ἦτον ἡ ἀφορμὴ κ' ἐγίνη τὸ γιαγκίνι.
 Κ' ἐκάηκεν ὁ Γαλατᾶς ὁ πολυπαινεμένος,
 30 ποῦ ἦτον σ' ὅλην τὴν Τουρκιὰν πολλὰ ἐξακουσμένος,
 ἦτον ὡσὰν τὴν Βενετιὰν ἐκείνην ὅπου λέγουν,
 τώρα καθὼς ἐγίνηκεν κοιτάζουν τον καὶ κλαίγουν.
 Ἦτον Ῥωμαῖοι περισσοί, πολλὰ εὐτυχισμένοι,
 σὲ μίαν ὥραν ἔγιναν πτωχοὶ ξεγυμνωμένοι.
 35 Νὰ ἔλεον εἶσται ὁ καιρὸς λιγάκι σὰν γαλήνη,
 τόσον κακὸν δὲν ἔκαμνε τὸ φοβερὸν γιαγκίνι.
 Μὰ ἔφύσα ἕκινος ὁ Βοριᾶς ἄγριος, θυμωμένος,
 καθολικ' ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦτονε προσταγμένος,
 μὲ τὸ νὰ σφάλλωμεν πολλὰ καὶ δὲν μετανοοῦμεν,
 40 ἔστειλεν τούτην τὴν φωτιὰν ὅλοι νὰ παιδευθοῦμεν.
 Γιὰ νὰ γνωρίσωμεν καλά, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 γιὰ τοῦτο μᾶς τὴν ἔστειλεν ἔξαφν' αὐτὴν τὴν ζάλη.
 Κ' ἔχασεν μᾶνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴν μᾶνα,
 Τοῦρκοι, Ῥωμαῖοι σάστισαν, Ἑβραῖοι, Φράγκ' ἀντάμα.
 288r Σταῖς πέντε ὥραις τῆς νυκτὸς ποῦ ἔγινε τὸ γιαγκίνι
 46 δὲν ἔμπορῶ νὰ διηγηθῶ τὸ κλᾶμαν ὅπου ἔγινε.
 Μικροὶ μεγάλοι τρέχασι, τὰ ῥοῦχα φορτωμένοι,
 μὲς στὰ σοκάκια κλαίγασι μαῦροι, σκοτεινιασμένοι·
 δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ κουφθοῦν νὰ μὴν κατακαροῦσι,
 50 κλαῖσιν ἀπαρηγόρητα, φωνάζουν καὶ βοοῦσι.
 Ἐκεῖναις ἢ ἀρχόντισσαις ἢ πολυχαδεμέναις,
 ποῦ ἦτον μὲς στὰ σαράγια τοὺς ὀλόχονσα ἔδυμέναις,
 νὰ κοίταζες πῶς εὐγαιναν μὲ χῶρις φερετζέδες,
 κ' ἐτρέχασιν ξυπόλυταις, σὰν νᾶταν σκλαβωμέναις.
 55 Ἐχάσασιν ταῖς σκλάβαις τοὺς, ποῦ ταῖς ὑπηρετοῦσαν,
 μὲς στὰ σοκάκια τρέχασιν, τοὺς Τούρκους κ' ἐρωτοῦσαν,
 ἂν εἶδαν τὰ παιδιὰ τοὺς,

24 ἀπεκοιμήθηκεν Γ || 25 τί Γ || 35 εἶναι Γ || 42 ταῦτο cod· ταῦτα Γ || 43-44 om
 Γ || 46 κλᾶμα Γ || 47-62 om Γ

- ὁποῦ τ' ἀφῆρναν κ' ἔφευγαν ἀπ' τὴν πολλὴν τὴν βιά τους·
 ἀπὸ τὸν φόβον τῆς φωτιάς νὰ μὴν κατακαγοῦνε,
 60 ἔχάναν μάναις τὰ παιδιὰ, κλαῖσιν, μοιρολογοῦνε.
 Ἡ φλόγα ἐκαμάρουνεν, τοὺς ἔπερνε στὴν μέσην,
 κὶ ἀναστενάξαν θλιβερὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ κλαῖσιν.
 Ἐσβῆρναν ἀπ' τὴν μιὰν μεριάν, κὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην καίγει,
 ποιὸς νὰ θωρῇ τέτοιον καημὸν κὶ ἀπὸ καρδιάς δὲν κλαίγει.
 65 Καθολικ' ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦτονε προσταγμένος
 ὁ φοβερός ὁ ἄνεμος, κ' ἐφύσαν θυμωμένοις.
 φ. 288v Δὲν ἔπαυσεν ὁ ἄνεμος ἔλεος γιὰ νὰ κάμῃ,
 ὥστε ὁποῦ τὸν ἔκαφεν, κ' ἐγίνηκεν βεράνι
 καὶ δὲν γνωρίζει ἄνθρωπος μέσα νὰ περπατήσῃ,
 70 ποιὸς νὰ τὸν εἰδῇ νὰ μὴν χύσῃ δάκρυα σὰν τὴν βρύσι.
 Μάλιστα γιὰ ταῖς ἐκκλησιααῖς ταῖς χρυσοστολισμέναις,
 σὲ τρεῖς ὥραις ἐκάηκαν κ' ἡ ἔξι μαζωμέναις,
 κ' ἐφύγασιν οἱ προεστοί, παπάδες καὶ διακόνοι,
 μὲς στὰ καράβια κείτονται τὰ ῥοῦχα τους ἀκόμῃ.
 75 Ἐχάσαν τὰ κονάκια τους καὶ εὐμορφα κελλιά τους,
 ἐπαυθνήκασιν κὶ αὐτοὶ γιὰ τὴν κενοδοξιά τους.
 Διὰ τὸν δὲν ἐχρειάζονταν κανέναν νὰ μιλήσουν,
 μηδὲ πτωχὸν μηδ' ἄρχοντα νὰ τὸν ἐχαιρετήσουν·
 τόσην ἀξίαν ἔχασαν, σὰν μητροπολιτάδες,
 80 κ' ἐπέρασαν ταῖς ἐκκλησιααῖς μὲ τούρκικους ῥιτζάδες.
 Διὰ τοῦτο αὐθέντης ὁ Θεὸς ἔστειλε τὴν ὀργὴν του,
 καὶ τὸ γιαγκίν' ὁποῦ ᾔγινεν ἦτον μὲ τὴν βουλὴν του.
 Ἐδειξεν φόβον τρομερόν, γιὰ νὰ μετανοήσουν
 γυναικες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ νὰ κλάψουν, νὰ θρηνησοῦν.
 85 Εἰς ὅ,τι κὶ ἂν ἔσφαλαν νὰ ξεμολογηθοῦνε,
 νὰ κλαύσουσιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ συγχωρηθοῦνε.
 Τελείωσεν ἡ ἑήγησις, τοῦ Γαλατᾶ ῥιμάδα,
 κ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν εὐγαλεν, τὸν λέγουσιν Βαρνάβα.
 φ. 289r Εἰς τὴν πατρίδα Κύπριος, μὰ δὲν εἶν' σπουδαγμένος,
 90 πάρεξ κοινὰ τὰ γράμματα ποὺ εἶναι μαθημένος.
 Νὰ ᾔχεν σπουδάξῃ καὶ αὐτὸς ἑλληνικὴν σοφίαν,

63 ἐσβῆρναν Γ || 67-70 om Γ || 72 ἐκάησαν Γ | ἔξη Γ || 74 κείτονται Γ || 80 τούρκι-
 κους: ξενικούς Γ || 81 ταῦτο cod: τοῦτο Γ || 82 γιαγκίνι ποδῆγινε Γ || 87 ῥιμάδα cod,
 Γ || 89 σπουδασμένος Γ

ἡ ῥημάδα περιτλάει σὶ λόγια βαρύνει.
 καὶ διὰ τοῦτο γὰρ καλὸν, οἱ ἀσχοιοὶ συνελθόντες.

Ὅσοι πιστεύουσιν χρίσονται, καὶ ἔσονται βασιλεῖς.

γρηγοῦτε, οὐκ ἔστιν ἡνίκα συνελθόντες.

ὡς βαρύνει μετὰ τὴν ἐν λόγῳ τὰς ἐντολὰς.

ὡς παρὰ τὴν γὰρ τὰς ἐντολὰς τὰς ἐντολὰς.

ὡς πῶς ἂν ἀποδοῖ, καὶ ἐν τῇ τῇ ἐντολῇ.

ὡς ἐν τῇ ἐντολῇ, καὶ ἐν τῇ ἐντολῇ.

μητρὶ μεγάλῃ ἐξέτισαν ἡνίκα ἐν τῇ ἐντολῇ.

καὶ καὶ ἐν τῇ ἐντολῇ, καὶ ἐν τῇ ἐντολῇ.

Χρ. Ἰωαννίνων (olim Κουρίλα 5), φ. 287^r (τμήμα).

ἤθελεν ἔχει μάθημα νὰ γράφῃ ὁρθογραφίαν.

Κι ἂν ἔσφαλεν καὶ τίποτες στοὺς στίχους ὅπου γράφει,
 εἰς τὸ σχολιὸν δὲν κάθησεν τῆς Πόλης διὰ νὰ μάθῃ.

95 Ἐλπίζω πῶς νὰ ᾠσοῦδαζεν, ἤθελεν ἐννοήσῃ

ταῖς λέξαις ὅλαις τῶν γραφῶν νὰ ταῖς κατανοήσῃ.

Μὰ ἐπειδὴ στὸν τόπον του δὲν βρίσκονται σπουδαῖοι,
 ἔτζη αὐτὸς ἀσοῦδακτα τὰ γράφει καὶ τὰ λέει.

Καὶ ἂν εἶναι τίποτες οἱ στίχοι ποὺ ᾠ γραμμένοι,

100 συγγνώμην νὰ τὸν δώσετε ἅ' δὲν ἔν' συνθεμένοι.

Μόνον διὰ ἐνθύμησιν τοὺς ἤθελεν ἠγροῶν

γὰ τὸν καγμένον Γαλατᾶν, ὅποιος γροικᾷ νὰ κλάψῃ.

Πρέπει πολλὰ νὰ κλάψωμεν, κι ὅλοι νὰ λυπηθοῦμεν

εἰς τὸ κακὸν ποὺ γίνηκεν, νὰ διανοηθοῦμεν

105 πῶς ὁ ἀθόνητος ὁ Θεὸς παιδεύει τοὺς ἀνθρώπους

καὶ τὴν ὁργὴν του στέλλει τὴν σὲ βδελυγμένους τόπους,

ἐκεῖ ᾠ ποὺ περισσεύουσιν πορνείαις κι ἀσωταίαις,

οἰνοποσίαις καὶ χοροῖς, μὲ πλείστα ἀδικίαις.

92 ἔχει Γ || 94 τῆς Πόλεως νὰ μάθῃ Γ || 97 βρίσκονται Γ || 98 ἀσοῦδαστα Γ ||

100 συνθεμένοι Γ || 101 ἐνθύμησιν Γ || 107-108 om Γ